

obciążała Polskę z tego tytułu „kwotami ze względu na koszty eliminacji nadmiernych ilości [...] produktów”.

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji opierając swoją skargę na dwóch zarzutach: zarzucie braku kompetencji Komisji do podjęcia zaskarżonej decyzji i naruszenia ust. 4 rozdziału 4 załącznika IV do Aktu Przystąpienia⁽²⁾ oraz zarzucie naruszenia zasady proporcjonalności.

W uzasadnieniu pierwszego zarzutu skarżąca podnosi, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja przekroczyła kompetencje wypływające z ust. 4 rozdziału 4 załącznika IV do Aktu Przystąpienia jako że decyzja ta zmienia uzgodnienia zapisane w Akcie Przystąpienia poprzez ustanowienie sankcji finansowych nieprzewidzianych w tym Akcie. Ponadto skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z zasadą określoną w Akcie Przystąpienia, zgodnie z którą Państwa członkowskie powinny dokonać rzeczywistej eliminacji nadmiernych zapasów produktów rolnych znajdujących się w swobodnym obrocie na ich terytorium w chwili przystąpienia.

W uzasadnieniu zarzutu naruszenia zasady proporcjonalności skarżąca podnosi, że cele zaskarżonej decyzji są wzajemnie sprzeczne, a przy tym nie są prawnie usprawiedliwione. Ponadto, według skarżącej, zaskarżona decyzja nie jest odpowiednim środkiem służącym rozliczeniu kosztów eliminacji nadmiernych zapasów. Skarżąca twierdzi równocześnie, że zaskarżona decyzja zawiera istotne błędy w ustaleniu ilości nadmiernych zapasów znajdujących się w swobodnym obrocie na terytorium Polski oraz że nie uwzględniła ilości zapasów wyeliminowanych przez Polskę na własny koszt po dniu przystąpienia. Zdaniem skarżącej decyzja obciążała Polskę kosztami eliminacji zapasów, które w rzeczywistości nie zostały poniesione przez Wspólnotę, prowadząc w ten sposób do bezpośredniego wzbogacenia Wspólnoty z pokrzywdzeniem Polski. Skarżąca podnosi także, iż przyjęcie zaskarżonej decyzji nie było działaniem koniecznym zważywszy na brak zakłóceń na rynkach rolnych w następstwie przystąpienia Polski do Unii europejskiej oraz ze względu na długi okres czasu, który upłynął od dnia przystąpienia. Zgodnie z twierdzeniami skarżącej, zaskarżona decyzja, mimo iż przyjęta na podstawie Aktu Przystąpienia, nie realizuje żadnego z określonych w nim celów w obszarze rolnictwa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 138, str. 14.

⁽²⁾ Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, Dz.U. 2003 L 236, str. 33.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2007 r. — Campo de Cartagena przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-244/07)

(2007/C 211/85)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: S.A.T. „Campo de Cartagena” (Murcia, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Ortiz Blanco)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- wydanie wyroku uwzględniającego niniejszą skargę o odszkodowanie, wniesioną na podstawie art. 288 WE, i zasądzającego skarżącej odszkodowanie od Rady i Komisji jako dłużników solidarnych w wysokości ogółem 288 238 EUR;
- obciążenie pozwanych instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak w sprawie T-217/07 Las Palmeras przeciwko Radzie i Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2007 r. — Virsa przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-245/07)

(2007/C 211/86)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Virsa S. Coop. L. (Murcia, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Ortiz Blanco)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— wydanie wyroku uwzględniającego niniejszą skargę o odszkodowanie, wniesioną na podstawie art. 288 WE, i zasądzającego skarżącej odszkodowanie od Rady i Komisji jako dłużników solidarnych w wysokości ogółem 1 655 410 EUR;

— obciążenie pozwanych instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak w sprawie T-217/07 Las Palmeras przeciwko Radzie i Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2007 r. — Coesagro przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-246/07)

(2007/C 211/87)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: S. Coop. And. Ecijana de Servicios Agropecuarios (Coesagro) (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Ortiz Blanco)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— wydanie wyroku uwzględniającego niniejszą skargę o odszkodowanie, wniesioną na podstawie art. 288 WE, i zasądzającego skarżącej odszkodowanie od Rady i Komisji jako dłużników solidarnych w wysokości ogółem 1 035 466 EUR;

— obciążenie pozwanych instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak w sprawie T-217/07 Las Palmeras przeciwko Radzie i Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2007 r. — Słowacja przeciwko Komisji

(Sprawa T-247/07)

(2007/C 211/88)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowacka (przedstawiciel: J. Čorba, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej lub jeśli Sąd Pierwszej Instancji uzna to za konieczne lub właściwe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie określenia nadwyżki zapasów produktów rolnych innych niż cukier oraz w sprawie skutków finansowych ich eliminacji w związku z przystąpieniem Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (notyfikowanej jako dokument nr C(2007) 1979) ⁽¹⁾, w wersji zmienionej w dniu 25 maja 2007 r. W zaskarżonej decyzji Komisja ustaliła ilości pewnych rodzajów owoców i ryżu w swobodnym obrocie na terytorium Republiki Słowackiej w dniu przystąpienia, które przekraczają ilości, które można uznać za normalne zapasy w dniu 1 maja 2004 r. Jednocześnie Komisja obciążyła skarżącą kwotą 3 634 mln EUR celem pokrycia kosztów eliminacji tych ilości produktów.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżąca podnosi, że pozwana nie miała uprawnień, aby przyjąć zaskarżoną decyzję.

Ponadto skarżąca twierdzi, że nawet jeśli pozwana miała prawo określić nadwyżkę zapasów na terytorium Republiki Słowackiej i obciążyć finansowo tą ostatnią tymi rzekomymi nadwyżkami zapasów, to naruszyła ona traktat o przystąpieniu ⁽²⁾, ponieważ nie działała w oparciu o właściwą podstawę prawną, tzn. art. 41 aktu dotyczącego warunków przystąpienia ⁽³⁾.